

DIJOURS SANT
Catedral de Menorca 29 de març de 2018

"*És la Pasqua, el pas del Senyor*". Amb aquestes paraules anunciava el llibre de l'Èxode la salvació d'Israel. Cada any el poble es reunia per recordar i agrair el pas del Senyor a Egipte, quan van ser alliberats de l'opressió del Faraó. Durant la nit, les famílies es reunien al voltant del pare, sopaven junts, recordaven la Pasqua d'Israel i cantaven salms d'acció de gràcies.

També Jesús va voler reunir-se amb els Dotze per celebrar la Pasqua. És un Sopar que ha preparat amb molt afecte: "Com desitjava menjar amb vosaltres aquest sopar pasqual abans de la meva passió (Lc 22, 15), els va dir. Tots els detalls estan disposats: el be, els pans i el vi. Un amic els ha deixat una sala gran, en una casa de la zona alta de Jerusalem. Jesús ha disposat tot amb precisió perquè aquest sopar serà molt especial i vol viure'l en intimitat amb els seus. Sap que serà l'últim que en farà, perquè les autoritats jueves van a l'aguait i no tardaran a trobar-lo. Per això els diu: "us asseguro que ja no beuré més del fruit de la vinya fins el dia que begui vi nou en el Regne de Déu" (Mc 14, 25). Als sacerdots i mestres de la llei no els agrada el seu missatge, la llibertat amb què actua, els seus atacs al Temple i el tracte tan familiar que té amb Déu, de qui s'atreveix a dir que és el seu Pare.

Quan arriben a la sala del Sopar, el cor de Jesús esclata d'amor cap a aquells homes i dones que ho havien deixat tot per seguir-lo. "*Havent estimat els seus que eren al món, els estimà fins a l'extrem*". I realitza un gest sorprenent. Ell, que és el Mestre, assumeix la funció del criat. Es lleva el mantell, es cenneix una tovallola i agafa un ribell, amb el qual es posa a rentar els peus cansats d'aquells deixebles, que queden sorpresos. És un gest d'amor i servei que ells han d'entendre. No hi són allà perquè segueixin a un cabdill polític ni tampoc a un líder social. Són deixebles d'algú que proclama gran al que serveix i que col·loca en els primers llocs als últims. I només es pot seguir a aquest Mestre posant-se en l'últim lloc, agenollant-se per rentar els peus dels últims: "*També vosaltres heu de rentar el peus els uns als altres*".

A aquest gest va seguir el Sopar, realitzat seguint el ritual jueu. Quan va arribar el moment de donar gràcies sobre el pa, de nou va passar una cosa sorprenent. Perquè Jesús, amb un gest profètic, després de l'oració de benedicció, partí el pa i el va distribuir a tots, indicant-los que aquest pa partit era signe del seu cos, que seria destrossat per la mort. I, després de sopar, quan s'ofereix la copa de la benedicció, Jesús els va dir que aquest vi era un signe de la seva sang, que seria vessada, i que amb ella Déu anava a fer una nova aliança amb la humanitat. Amb l'ofrena voluntària de la seva pròpia vida al Pare s'anava a realitzar la reconciliació entre Déu i la humanitat. I Jesús no es va oblidar de demanar-los que repetissin aquest gest per seguir celebrant la salvació de Déu. "Feu això que és el meu memorial".

La nit va continuar amb el cant del Hallel i amb altres salms d'acció de gràcies a Déu, en els quals es canta el dia de Déu, el dia de salvació. A la sobretaula van tenir una llarga conversa que Joan, el deixeble estimat, recorda amb tot detall. En un moment, el Mestre va voler resumir tota la seva vida ensenyant-los un manament nou, que d'ara endavant havia de ser el més important: "*que us estimeu els uns als altres com jo us he estimat*". Amb el mateix amor amb què havia rentat els peus bruts, amb tot l'amor expressat en l'Eucaristia, amb l'amor immens amb què afrontava la seva mort. Amb aquest mateix amor havien de estimar-se els uns als altres.

En la nit de Dijous Sant Jesús es va reunir amb els Dotze per celebrar la Pasqua d'Israel. Però en realitat el que va fer va ser inaugurar una nova Pasqua, un nou pas de Déu, segellar una nova aliança amb els homes. Avui nosaltres, obedients al seu mandat, ens hem reunir per celebrar el Sopar i donar gràcies al Pare per tots els dons que ens ha concedit en Jesús, el seu Servent i el seu Fill estimat.

Però el que fem no pot ser només un gest ritual extern, una representació d'alguna cosa que no ens afecta. En celebrar la Pasqua de Jesús ens comprometem a seguir-lo pel camí de l'amor, de l'entrega generosa, del servei il·limitat.

Demanem a Jesús que ens convidi a seure aquesta nit a la seva taula, que ens faci sentir tot el seu amor i ens repeteixi també a nosaltres: *heu de rentar els peus, seguiu fent això en commemoració meua i estimeu, estimeu-vos molt, com jo us he estimat*.

JUEVES SANTO

Catedral de Menorca, 29 de marzo de 2018

“Es la Pascua, el paso del Señor”. Con estas palabras anunciaba el libro del Éxodo la salvación de Israel. Cada año el pueblo se reunía para recordar y agradecer el paso del Señor en Egipto, cuando fueron liberados de la opresión del Faraón. Durante la noche, las familias se reunían en torno al padre, cenaban juntos, recordaban la Pascua de Israel y cantaban salmos de acción de gracias.

También Jesús quiso reunirse con los Doce para celebrar la Pascua. Es una Cena que ha preparado con mucho cariño: “he deseado ardientemente comer esta Pascua con vosotros” (Lc 22, 15), les dijo. Todos los detalles están dispuestos: el cordero, los panes y el vino. Un amigo les ha dejado una sala grande, en una casa de la zona alta de Jerusalén. Jesús ha dispuesto todo con precisión porque esta cena será muy especial y quiere vivirla en intimidad con los suyos. Sabe que será la última que haga con ellos, porque las autoridades judías andan al acecho y no tardarán en encontrarlo. Por eso les dice: “Ya no beberé más del fruto de la vid hasta aquel día en que lo beba en el reino de Dios” (Mc 14, 25). A los sacerdotes y maestros de la ley no les gusta su mensaje, la libertad con que actúa, sus ataques al Templo y el trato tan familiar que tiene con Dios, de quien se atreve a decir que es su Padre.

Cuando llegan a la sala de la Cena, el corazón de Jesús estalla de amor hacia aquellos hombres y mujeres que lo habían dejado todo para seguirle. “Habiendo amado a los suyos que estaban en el mundo, los amó hasta el extremo”. Y realiza un gesto sorprendente. Él, que es el Maestro, asume la función del criado. Se quita el manto, se ciñe una toalla y coge una jofaina, con la que se pone a lavar los pies cansados de aquellos discípulos, que quedan sorprendidos. Es un gesto de amor y servicio que ellos deben entender. No están allí porque sigan a un caudillo político ni tampoco a un líder social. Son discípulos de alguien que proclama grande al que sirve y que coloca en los primeros puestos a los últimos. Y sólo se puede seguir a este Maestro poniéndose en el último lugar, agachando el lomo para lavar los pies de los últimos: “También vosotros debéis lavaros los pies unos a otros”.

A este gesto siguió la Cena, realizada siguiendo el ritual judío. Cuando llegó el momento de dar gracias sobre el pan, de nuevo ocurrió algo sorprendente. Porque Jesús, con un gesto profético, después de la oración de bendición, partió el pan y lo distribuyó a todos, indicándoles que ese pan partido era signo de su cuerpo, que sería destrozado por la muerte. Y, después de cenar, cuando se ofrece la copa de la bendición, Jesús les dijo que ese vino era un signo de su sangre, que sería derramada, y que con ella Dios iba a realizar una nueva alianza con la humanidad. Con la ofrenda voluntaria de su propia vida al Padre se iba a realizar la reconciliación entre Dios y la humanidad. Y Jesús no se olvidó de pedirles que repitieran ese gesto para seguir celebrando la salvación de Dios. “Haced esto en conmemoración mía”.

La noche continuó con el canto del Hallel y con otros salmos de acción de gracias a Dios, en los que se canta el día de Dios, el día de salvación. En la sobremesa tuvieron una larga conversación que Juan, el discípulo amado, recuerda con todo detalle. En un momento, el

Maestro quiso resumir toda su vida enseñándoles un mandamiento nuevo, que en adelante tenía que ser el más importante: “que os améis unos a otros como yo os he amado”. Con el mismo amor con que había lavado sus pies sucios, con todo el amor expresado en la Eucaristía, con el amor inmenso con que afrontaba su muerte. Con ese mismo amor tenían que amarse unos a otros.

En la noche de Jueves Santo Jesús se reunió con los Doce para celebrar la Pascua de Israel. Pero en realidad lo que hizo fue inaugurar una nueva Pascua, un nuevo paso de Dios, sellar una nueva alianza con los hombres. Hoy nosotros, obedientes a su mandato, nos reunimos para celebrar la Cena y dar gracias al Padre por todos los dones que nos ha concedido en Jesús, su siervo y su hijo amado.

Pero lo que hacemos no puede ser sólo un gesto ritual externo, una representación de algo que no nos afecta. Al celebrar la Pascua de Jesús nos comprometemos a seguirle por el camino del amor, de la entrega generosa, del servicio ilimitado.

Pidamos a Jesús que nos sienta esta noche a su mesa, que nos haga sentir todo su amor y nos repita también a nosotros: debéis lavaros los pies, seguid haciendo esto en conmemoración mía y amad, amaos mucho, como yo os he amado.